

PAPELUS

—He sentit que el cambrer et deia : «Està molt mona!» Es veu que li agrades, Maria!
—Vols dir que no ho ha dit per tu, Manel?

BIBLIOTECA «PICA POCO PERO PICA»

BESOS A GRANEL

ELEGANTES TOMITOS

MUJERES QUE AMAN

PACO EL CALAVERA

DE CHISPEANTE LECTURA

ELISA LA PECADORA

Precio de cada tomo ptas. 0'60

Precio de los cuatro tomos . . . ptas. 2'00

Se manda por correo, previo recibo de su importe. — Pedidos: Barará, 15. — Barcelona.

GRAN CAFÉ RESTAURANT «TIVOLI»

Grandes conciertos todos los días, tarde y noche, por el renombrado **QUINTETO VILA**. - Económico y esmerado servicio a la carta. - Servicio de automóviles especial de la casa, a precios muy económicos.

ROYAL CONCERT

MARQUÉS DEL DUERO, 106 i 108

Programes extraordinaris i variats. - Debuta d'aplaudides artistes, ballarines, cançonetistes, cupletistes.

EXITS! EXITS! EXITS CADA DIA!

ALCAZAR ESPAÑOL

El palau de les varietés del carrer de la Unió, el més selecte i el més concorregut. - Cada dia gran èxit de la simpàtica i formosa cupletista **LOLITA DURAN**.

MONTE CARLO

COMTE DE L'ASSALT, NÚM. 26

Temple de l'art i la bellesa. Lloc de reunió de lo millor de cada casa. Riquesa, bon gust i bones formes. Artistes de cartell. — Exit de **PEPITA IBELTY** i **NITA-CORA**

GRAN MUSIC-HALL «L'AS»

Sorollosos èxits de l'atracció **3 GUSTINOS**, barristes, i de la genial maquetista catalana **TERESETA PONS**, creadora del cuplet barrilaire.

EL CANTABRIC

SANTA ANNA, 11

OSTRES - PEIXOS - MARISCOS - DEGUSTACIO

GRAN MARTINICA

CARRER ABAT SAFONT (davant l'«Espanyol»)

Grandiosos balls, tarda i nit, per una orquestra de punta. Servit per xamoses cambreres. Paradís de la gresca i de la ballaruga.

GRAN CABARET «CAFÉ CATALAN»

Colisseu de la barrila i del bon humor

Rambla de Santa Mónica, 6

Cada dia, ball des de les 6 de la tarda a les 4 del matí, pel «jazz-band» del popular **Torres**.

PROFESORAS DE RELACIONES MUNDANAS

elegantes, amables, jóvenes y hermosas. Profesoras especiales para caballeros de edad y forasteros. Clases desde las 4 de la tarde hasta las 3 de la madrugada. — Hospital, 19, principal. — Precio de la lección, de 15 a 75 pesetas.

CICLOS

SUN
MOTOCICLETAS
BARCELONA

ARMAS

CICLOS

BON TEMPS
RESTAURANT ESPECIAL
Quintana, 7.

ARMAS

VENEREO, SIFILIS, IMPOTENCIA

PRODUCTOS DONNATTI

por sus virtudes curativas: **VENEREO**, **BLÉNORRAGIA**. Rapidísima curación radical, sin sondas ni molestias, pudiendo hacerse la curación uno mismo. La irritación, frecuencia de orinar, escozor, es trecheces uretrales, cistitis, catarros de la vejiga, desaparecen como por encanto con los **CONFETTI DONNATTI**; 5 ptas. caja. — La molesta gota militar desaparece instantáneamente con la maravillosa **INYECCION DEL PROFESOR DONNATTI**, siendo esta inyección la única que la cura definitivamente. Ulceras, etc. Un frasco de **INYECCION DONNATTI**, 6 ptas. — La **SIFILIS**: El único preparado racional, científico y de resultados positivos, que hace desaparecer todas las señales a las primeras dosis, es el maravilloso **ROOB DONNATTI**. Es el depurativo por excelencia; cura radicalmente la **SIFILIS** sin las terribles consecuencias de los otros preparados. Regenera completamente la sangre infecta. Cura las adenitis glandulares, dolor de los huesos, erupciones en la piel, pérdidas seminales, etc. Un frasco de **ROOB DONNATTI**, 6 ptas. — **IMPOTENCIA**: Esta plaga de la generación actual, que hace envejecer antes de hora a muchos jóvenes, ha dejado de existir desde que el profesor **DONNATTI**, de Roma, ha dado a conocer su colorado **ELIXIR**. Devuelve la juventud, el vigor y las fuerzas perdidas, sin causar los estragos de otros preparados similares. Es, al mismo tiempo, tónico, estomacal y gran reconstituyente. El **ELIXIR DONNATTI** hace sentir sus efectos desde las primeras dosis. Un frasco de **ELIXIR DONNATTI**, 7 ptas. — **DEPOSITO CENTRAL**: Boquería, 47, Barcelona, donde contestarán gratuitamente y con reserva cuantas consultas se hagan verbalmente y por escrito. Venta en Madrid: Farmacia Gayoso, Arenal, 2. En Bilbao: Barandiarán y C. En Sevilla: José Marín Galán, farmacia. En Melilla: Farmacia Bernardi, calle Alfonso XII.

Nunca la célebre frase del gran conquistador César Augusto, «Veni, vidi, vici», ha podido aplicarse mejor que a los renombrados medicamentos **DONNATTI**, los cuales, apenas introducidos en España, han tomado la delantera a sus similares nacionales y extranjeros. **BLÉNORRAGIA**. Rapidísima curación radical, sin sondas ni molestias, pudiendo hacerse la curación uno mismo. La irritación, frecuencia de orinar, escozor, es trecheces uretrales, cistitis, catarros de la vejiga, desaparecen como por encanto con los **CONFETTI DONNATTI**; 5 ptas. caja. — La molesta gota militar desaparece instantáneamente con la maravillosa **INYECCION DEL PROFESOR DONNATTI**, siendo esta inyección la única que la cura definitivamente. Ulceras, etc. Un frasco de **INYECCION DONNATTI**, 6 ptas. — La **SIFILIS**: El único preparado racional, científico y de resultados positivos, que hace desaparecer todas las señales a las primeras dosis, es el maravilloso **ROOB DONNATTI**. Es el depurativo por excelencia; cura radicalmente la **SIFILIS** sin las terribles consecuencias de los otros preparados. Regenera completamente la sangre infecta. Cura las adenitis glandulares, dolor de los huesos, erupciones en la piel, pérdidas seminales, etc. Un frasco de **ROOB DONNATTI**, 6 ptas. — **IMPOTENCIA**: Esta plaga de la generación actual, que hace envejecer antes de hora a muchos jóvenes, ha dejado de existir desde que el profesor **DONNATTI**, de Roma, ha dado a conocer su colorado **ELIXIR**. Devuelve la juventud, el vigor y las fuerzas perdidas, sin causar los estragos de otros preparados similares. Es, al mismo tiempo, tónico, estomacal y gran reconstituyente. El **ELIXIR DONNATTI** hace sentir sus efectos desde las primeras dosis. Un frasco de **ELIXIR DONNATTI**, 7 ptas. — **DEPOSITO CENTRAL**: Boquería, 47, Barcelona, donde contestarán gratuitamente y con reserva cuantas consultas se hagan verbalmente y por escrito. Venta en Madrid: Farmacia Gayoso, Arenal, 2. En Bilbao: Barandiarán y C. En Sevilla: José Marín Galán, farmacia. En Melilla: Farmacia Bernardi, calle Alfonso XII.

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3'—

Estranger 4'60

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.

tida» del nostre gran poeta en els moments de patriòtica serietat. Vosaltres sou els forners espirituals de Catalunya, perquè PAPITU és el pa de pessic de l'ànima del nostre poble.

Animats per aquesta patriòtica exortació del nostre propietari, decidírem, en efecte, reunir-nos l'altra nit al «Refectòrium».

Hi acudí el senyor Buendia, mudat com un vocal de la «Cámara de la Propiedad»; el redactor-crític de teatres, que, de pas sia dit, és el crític més entès de Barcelona; el redactor de la secció esportiva, que és un senyor que té el cop de puny prohibit; el redactor de la secció estrangera, que ha viatjat molt: ha estat a París i a Bilbao, i coneix Espanya i Portugal; els senyors Doba, Quiroba i etc., redactors contistes de la casa; el repòrter de music-halls, que acudí a la reunió del «Refectòrium» perquè ja hi era; a no haver-li trobat dormint, no hi hauria pas anat—és el rei del badall;—hi acudiren tots els dibuixants: en Bon, amb la seva tristesa de faquir de les Indies; en Castanys, elegant com un Romeu i Julieta—parlo dels *puros*;—en Beniganí, negre com els bemols del piano; en Gipsi, amb bigoti i barba postissos, i tots els altres ninotaires de la casa.

Tots vàrem demanar un cafè amb llet, perquè és la beguda que val menys diners en aquella casa, on els fabricants de Terrassa hi són a milers, i, per tant, les begudes són cares.

El propietari-editor ens engegà el mateix discurs que ja hem transcrit, i que, pel que es veu, s'havia après de memòria.

Hi hagué un moment de silenci. Després, un de la colla digué:

—Demano la paraula.

—Parli.

—Voldria un llonguet torrat, amb mantega!...

Tots ens hi vàrem tirar a sobre. Ens creiem que anava a proposar-nos quelcom interessant; que anava a donar-nos alguna idea.

En vista de què ningú prenia la paraula, una dona que també hi era en caràcter d'intrusa, digué:

—Per què no fan al PAPITU una secció de cabrits disponibles?

No la vàrem entendre.

El més jove de la colla, que diu que és molt viu, ens digué:

—El que proposa aquesta dona és immoral! I si PAPITU publica coses immorals, jo em veuré obligat a retirar-me.

VUI, aquesta crònica no serà crònica; serà com una acta oficial i pública de la primera reunió celebrada per la Redacció en pes de PAPITU.

Fa uns quants dies que el propietari-editor de la nostra revista va cridar-nos i ens digué:

—Nois!—cal advertir que tots som molt joves. —Nois, el PAPITU marxa ara molt bé. Estic molt content de vosaltres i, sobretot, del públic, perquè, en definitiva, si el periòdic té èxit no es deu a vosaltres, que no el compreu mai, sinó al públic, que és el que s'hi gasta els quinze cada setmana. Vosaltres només l'escriviu, i d'això no en trec cap diner; el públic, en canvi, el compra. L'èxit es deu, doncs, al públic; la cosa és clara. Malgrat això, jo estic content també de vosaltres perquè les coses que escriviu, segons veig, no desagraden al públic. Això vol dir que sou bastant bons, encara que no ho sigueu tant com el públic, ni estigueu a la seva altura. Per totes aquestes raons, i perquè pago, que és una raó molt important, ara vull que cada setmana us reuniu al «Refectòrium» i canvieu impressions per a donar a PAPITU tota la frescor i la gràcia que el públic vol.

El senyor Buendia i Gassol, que fins al moment present no havia dit ni una paraula, quan sent això de les impressions, diu:

—Si anem al «Refectòrium», no n'hi haurà prou en què canviem impressions.

—Per què?—diu, de bona fe, el propietari.

—Perquè haurem de canviar, també, alguna pèla.

L'encarregat dels «Esports» li endinya un *knockout*, però en Buendia *nocau*: s'aguanta ferm com si no hagués dit res.

—Jo vull—segueix dient el propietari de PAPITU—que això del *papitisme* us ho prengueu amb veritable afició. Tingueu entès que tots plegats, vosaltres, el públic i jo, fem una obra importantíssima. PAPITU no és un setmanari qualsevol; és una *gaceta oficial*, és la fulla, el butlletí de la barrila. Tot Catalunya llegeix PAPITU a l'hora de fer gresca, com ha llegit «L'Atlàn-

El xicot tenia raó. Tots vàrem acordar que si allò era quelcom immoral, no devia publicar-se.

—Tinc una idea!—digué de sobte el de la secció de «Contes nets i contes bruts».

—Que es digui!—vàrem cridar tots, joiosos.

—Proposo que juguem al dominó un ratet.

El propietari el volia matar, però s'imposà el bon sentit, i al cap de mitja hora tots jugàvem al «passo».

Heu's aquí com acabà la primera reunió setmanal de PAPITU.

N. B.—Lector estimat i lectora encara més estimada: perdona si no trobes en aquesta crònica la deguda claretat. Servidor, cronista oficial de la reunió, en lloc d'un cafè amb llet, vaig pendre tres whikys.

TRADUCCIÓ LITERÀRIA DEL CASTELLA

RAGMENT d'una escena de l'idil·li en tres actes «La Musa», d'en Salvador Rueda:

ACTE SEGON. - ESCENA IV

MARIA.—Quins dies de Naturalesa porto! Això és donar-se un bany d'ella pels poros, pels ulls, per l'oida, pel respirar, pel paladar i per tota l'ànima! Mira, veus?, fins per l'enteniment estic absorbint Naturalesa; ahir vaig agafar de la biblioteca «Dafnis i Cloe».

DUQUESA.—Soberbi idil·li, però un xic naturalista, no?

MARIA.—No ho crec.

DUQUESA.—Es una joia de pujat preu; i hi ha tant sol en aquest llibre, que sembla que hi caminin cigales per ell.

MARIA.—Una, almenys, camina, en efecte: la que Dafnis li posa a Cloe en el pit nuu. Tinc unes ganes de veure en mes mans una cigala viva!...

DUQUESA.—Encarrega-la a un treballador.

MARIA.—Ja l'he encarregada a en Carles.

DUQUESA.—Què! Seguim endavant la broma amb l'Artur i en Carles?

Etc., etc.

LA BARCELONA QUE TREBALLA I JUGA

L'potin de la setmana. Parla d'uns panyos, uns panyos que no són de Terrassa, encara que la protagonista estigui més lligada a aquesta fabril població, orgull de Catalunya, que don Alfons I Sala.

La xicota, per conveniències amb la família, vivia en una pensió, una pensió d'artistes d'aquelles que semblen una Fraternitat Republicana. Sa mare, que no s'estava a Barcelona, era molt amiga de la bogadera que rentava la roba de la noia i li tenia encarregat que l'avisés si algun cop es donava compte que el disc femení que marca via tancada uns dies al mes, no feia el senyal desitjat, de què els jocs amb el xicot o els parroquians del foier seguien sense conseqüències.

De la seva deshonor—així en diuen, als Concerts, de la maternitat—no en sapigué ningú res fins als cinc mesos. Com l'enginyosa cupletista aconseguí no despertar sospites a la confident de sa mare? Ningú s'ho explicava. La biosa, una nit que uns clients l'emborratxaren, ho contà. Una companya de treball, compassiva, proporcionava el mitjà de burlar la vigilància exercida... substituint al farcell de la roba bruta els panyos de la *interfecta*—com escrigué un jorn un gasetiller a un diari local—pels seus.

La protagonista és morena, primeta, i té un aire ingenu que encisa. L'amiga compassiva és desconeiguda, però des d'aquí proclamem el seu dret a què en Paco Madrid li faci una novel·la.

..

El papà ric, quan s'enterà que el fill es feia amb una estrella del «Royal», rossa i mimosa com una gateta, no digué res, però una nit, finit el sopar:

—Tindria un caprici, Enric: vols baixar a la farmàcia de la cantonada i pesar-te?

El noi, encara que un xic estranyat, obeí. La bàscula marcava 59 quilos.

Passaren vuit dies. Una altra nit, el papà:

—Baixem a la farmàcia. Vull tornar-te a pesar.

—Però, papà...—s'atreví a protestar el noi.

—Baixa, et dic!

Es repetí la pesada, i, oh dolor!, la bàscula acusava 57 quilos.

—Darrera la Lluïsa has perdut dos quilos en una setmana—féu el pare sentenciosament.—Des d'aquesta nit, prou sortir!

I des de llavors, el fill a papà, tancat en la seva cambra, devinguda una nova Torre de Londres, canta a la lluna, confident dels seus amors llunyans...

—Ai! Quina alegria més grossa sento en pensar que ja som casats, Ramon!...

—Més grossa me la sento jo, Lluïsa meva!

EL MEU OCELLET

LLETRA DE A. S. MATRÀS

I

A la Rambla dels ocells
el pare em comprà una gàbia,
i ja feia més d'un mes
que jo la tenia a casa.
Fins que un dia va portar-me
un ocell el meu promès,
i jo vàreig demanar-li
que a la gàbia me'l fiqués.
Quan feia poc que era a dins,
tots dos cantàvem aixins:

Tornada:

Ai que bé s'hí deu trobar
l'ocellet dintre la gàbia!
Ai que bé s'hí deu trobar,
que mai se'n voldria anar.

Ti...it, ti...it, ti...it,
quin ocelllet més simpàtic;
ti...it, ti...it, ti...it,
que és alegre i divertit!

II

L'animaló amb el cap baix
es passa moltes horettes;
però quan ve el meu xicot
tot seguit se li aixeca.
I ell, que amb ocells hi entén força,
va explicant-me molt atent
lo que haig de fer perquè es posi
ben alegre i ben content.
I comprenc que té raó
quan acaba dient-me això:

(Tornada)

III

Quan estàvem l'altra nit
festejant a casa meva,
de dins la gàbia l'ocell
un moment vaig volguer treure.
L'animalet va quedar-se
tot trist i malhumorat,
i amb una cara de llàstima
igual que si hagués plorat.
I a dins tornant-lo a posar,
amb el promès vam cantar:

(Tornada)

LA MUSA PARTIDA

DUES CARTES

I

(DE LA CIÓ A EN QUIM)

«Estimat Quim : Em mata la impaciència.
Fa un mes i mig que sóc a casa meva
i no he rebut encara carta teva.
Es, Quim, que no tens cor ni tens consciència?
Tu no saps, Quimet meu, lo que pateixo...
Penso que, lluny de mi, deus enganyar-me,
i que pots arribar fins a oblidar-me...
No té compte ni fi lo que sofreixo!...
Amb els dies que fa que sóc a vila,
això que, ben mirat, no són molts dies,
si em veies, Quim!... Ja no em coneixeries.
La teva Ció s'ha tornat una anguila;
ja ni profit em fan les arengades,
que tu saps que m'agraden amb deliri.
Es un martiri, Quim, és un martiri!

—Jo, ara, senyoreta, dibuixo a la revista que vostè compra. Aquesta setmana m'han fet molts elogis del ninot del davant.

Gràficament, això és viure a trompades;
i tot per tu, que saps que estic bogeta,
que no hi veig de cap ull, que és el meu sino...
Perxò vas enredar-me com un xino;
ja te'n deus recordar d'aquella feta!...
Una noia com jo era, tan mirada...
I ara tothom em diu que tinc el tiro...
I tot per tu, tot... Qui havia de dir-ho!...
Jo veure'm *corregida i aumentada*!
Mes no em sap greu, Quimet, si no m'enganyes
casant-te amb mi, com vas prometre un dia;
si m'enganyessis, sí que me'n sabria!...
Prò sé que no et valdràs d'aquestes manyes.
Treu-me, doncs, ja del dubte, que em llastima
i em fa viure enguniosa i corsecada!...
Contesta, Quimet meu, d'una vegada
a la dona que saps que tant estima...
C I Ó . »

II

(D'EN QUIM A LA CIÓ)

«Volguda Ció : Tinc davant meu la teva,
que acabo de llegir ple d'estranyesa.
I és que... veuràs : et parlaré amb franquesa:
lo que a tu t'ha passat no és culpa meva;
no sé per què retreus lo d'aquell dia...
ni sé trobà el motiu perquè sofreixes;
no sé tampoc per què ni de què et queixes;
Per més que tot això ja m'ho temia.
Que vius enguniosa i corsecada?...
Ho sento molt, però a mi què c... m'expliques?
No em vinguis amb tristesses ni amb musiques;
per mi, com si vols viure rellogada.
Dius que de casament jo vaig parlar-te,
i que fins vaig jurar...; no vull negar-ho.
Prò estic segur que també va jurar-ho
aquell que abans que jo va ensarronar-te.
Posa't tranquila, Ció; menja i rosega;
no vulguis sempre estar com una anguila,
perquè una dona així, amb aquesta fila,
ni l'home més llardós se la rosega.
Tu deus (i pots molt bé, perquè ets bufona)
aprofità un pagès dels que et pretenen,
que són de bona fe i gent que no tenen
el tacto que tenim a Barcelona.
Ja veus que et sóc franc; potsè una mica massa.
Mes no et vull enganyar; tu ja em coneixes...
Sé que és un desengany que no mereixes;
prò ja veuràs com amb el temps tot passa.
No siguis tonta, Ció, i faràs carrera;
i si algún cop et veus en un apuro,
mentre no sigui demanar-me un duro,
pots disposar d'aquest que et considera!...
Q U I M . »

CONTES NETS CONTES BRUTS

EL «FADO» DEL SENYOR FONT

CABAVA així:

«...i amb un trajo de «fado» blanc amb sanefa de flors, anirà avui a «Novedades». Apa, cabrit, que vas guarnit! Després de tot, val més que t'estiguis amb la pobreta de la teva dona, que fent grimègia fora de casa.—Un amic.»

Això, cavallers, era un anònim sense firma, una carta maleïda que havia rebut l'Eudald Font, burgès amb campanetes i amb *querida*, i espòs llegendari d'una monada de criatura que es deia Nuri i que tenia una boqueta—Déu meu, i quina boqueta—i uns ullassos—la mare, quins ullassos!...—Però vostès coneixen un burgès que tingui concepte del seu paper, que no tingui la seva *querideta*? Jo confesso que no, i el senyor Font la tenia i fins l'estimava. Perquè li costava cara i perquè era bonica i joveneta. I té: ara aquell anònim li deia que aquella nit li feia el salt.

Bueno: ell no hi creia amb els anònims. Es veritat que aleshores dels sindicats en va rebre un i se'n va anar a París dos mesos, i després un altre i va viatjar per tota la Itàlia dos mesos més. Ell no hi creia amb les cartes sense firma; però... per curiositat, perquè sí, aniria a dar un tomb pel «Novedades».

I hi va anar. Un trajo de «fado» blanc, diu? Mil en va veure! Hi ha que veure la pluja de «fados» que hi havia en aquell carnestoltes! Al primer que va veure el cor li va fer un sotrac, però no era ella; després en va veure un altre i un altre i molts més. Però de la seva matúrangueta, res. Ell la coneixeria per entre mil «fados». En *rueda de presos* de «fados», i no la veia.

—Anònims! —va dir-se ell mateix. —Papers bruts que escriu l'enveja!

No havia acabat de dir això, que un altre «fado» li va passar pel davant. I aquell «fado» era ella!

—Carai! Doncs és veritat! —va dir-se el senyor Font.

I com si no fos burgès, la va aturar, pàlid i nirviós. El vertader burgès, el castís, gira cua i li retira la subvenció. Però al senyor Font el cos li demanava venjança.

—Què fas? —va fer ell.

—Ai! Ets tu? —va dir ella.

—Jo! I tu aquí? —va replicar ell.

Bueno, això és tonto, però pensin amb lo que dirien vostès i convindran que són frases de cajón.

Ella li va demanar perdó. Havia anat tota soleta, soleta, només amb dos amics, i estaven en una llotja. Però l'esperaven; està clar que l'esperaven! Ell es va sentir digne i no hi va volguer sapiguer res. Podia continuar divertint-se. Ni precs, ni llàgrimes, res, res el va eternir. Volia venjar-se.

—Demà ens veurem; —avui, res.

Ella se'n va tornar a la llotja i ell es va llençar al ball. Va ballar, va tirar paperets i amb unes ampolles de xampany va fer una conquesta. L'hi va refregar varies voltes pels bigotis, i la pobreta no sabia què pensar-ne d'aquell cabrit tan boig.

A les quatre de la matinada va arribar a casa seva.

La pobra de la seva dona dormia amb aquella boqueta mig oberta com una cirerona madura.

—Té—va dir-se el senyor Font: —és maca la Nuri.

Es va ficar al llit i va apagar el llum. A les fosques no es va veure, però jo els hi juro que un somris de triomf li va rellicar per la cara. (D'això de rellicar somriures en tenim patent.)

Va fer un petó a la pròpia. Després un altre i després un altre. A tot això la pobreta es va despertar, i com que allò era una manera com una altra de començar-hi, doncs ja hi varen ésser.

La Nuri dormia al poc rato, i ell es va sentir satisfet. Aquella nit havia faltat a la *querida* amb la dona! Això no ho feia tothom.

Ja hi podeu anar amb «fados» amb un burgès que no s'hi vol encaparrar!

—La Maria va molt ben vestida i diu que tot s'ho fa ella. No ho entenc!

DE DÍA: FRENTE AL LIBRO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 18 DEL
PASO DE GRACIA

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

LO TENEMOS EN PARACIÓN
TENEMOS PINTO PARA ATENDER LAS
ANCLACIONES

AÑO I

DIRECTOR BUENDIA Y GASSOL

Núm. 0241

COSAS DE BUENDIA

(NO HAGAN CASO. ESTA TOCADO DE LA SETA)

Este país está completamente cabeza-girado. Hacen ministro a Bertrán y Musitu, y a mí, que soy un siete-ciencias, me dejan en bitza. Hacen la «Marina» en catalán para hacer la guitza al señor Guixá, y en cambio, a un servidor, que es más ajerido que un guisante, no le estrenan su obra «El descubrimiento de América», que vale más pañas que un empleo del Ayuntamiento.

El otro día le í, si os place por fuera, al marqués de Villabragima, una escena de las más pistonudas, y no rió porque acababan de meterle dos guardias en la cangrí, que, si no, me juego un pez que se rompe.

¡Ya ven si tengo Kefir, o sea, mala leche! Los empresarios me dan pata, y mi obra se queda como las solteronas, o sea, sin estrenar. Ahora confío en que Nolla me la hará, aunque sea con su castellano patentado.

¡Tiene cada golpe escondido! Hay una escena, conforme se entra, la segunda, que figura que una tal América Mier que tiene un perdigón en el ala, se enamora de un sudado que se dice Cástor Cilla. Es para hacer aguas menores de risa.

Saló Cilla y dice:
—¡Oh, América! ¿Serás mi legítima?
—¡No!—le dice ella rascándose una pierna.
—Se me rifarian.
—¿Por cuáles siete sueldos?
—Porque me llamarían la señora Mier de Cilla...

¿Verdad que es descacharrante?
Pues, ¿y cuándo sale él con un sombrero de paja y ella le dice que lleva un sombrero de Cástor?
¡Y aquel tipo que sale y que dice que su padre es sicalpítico y bondadoso porque es zapatero!

—No le vemos la punta—le dicen.
—Sí, hombres. ¿No veis que trabaja en euros y con-suela?

¡Y aquella flavia que era partidaria de los grandes bombos?
—¡A mí—dice a un cabo de serenitas—siempre los bombos me resultan chicos!

En fin: que el empresario que se engresque y lo ponga, se hace la barba de oro.
Ahora, para variar, os endiflaré unos cuantos chistes, marca de la casa.

Una ladrona ¿en qué se parece a una cosa que hacen los niños pectorales, o de pecho?

—En que es caca (¡si el ladrón es caco!).

¿Qué diferencia hay entre el propietario de la casa que habito y el marido de una lavandera?

En que aquél vive de lo que renta la casa y éste de lo que «renta» su mujer.

¿Cuál es el instrumento de cuerda más fácil de tocar?

¡La campana!

¿Por qué no es fino casarse el día 18 de abril?

¡Porque no es fino decir «me caso en diez»!

¿Qué es lo que desean más las hormigas?

Ver al hormigón armado.

¿Qué moneda es usada en más países?

Los francos. Hay en Suiza francos suizos. En Francia francos papel y francos oro. En España, Francos Rodríguez...

¿Cuál es el loro más filarmónico?

El loro del Rhin.

¿Por qué Lázaro, el tenor, no está nunca solo?

Porque está con uno que se llama Sagrado. Todos dicen: «Ahí tenéis a un tenor consagrado».

La ropa a secar ¿en qué caray se parece a un muerto?

En que está en terrado.

¿Tengo o no tengo la mano rota en esto de decir gansadas? Pues bien: a Flea, a

quien, según dice uno de buen humor, llamaban Cuchú en América (sí, no lo duden: es Cuchú Flea), le han dado una orna, y a mí, que valgo, etc., etc. (ya lo he dicho antes), ni una medalla de aluminio. Suerte que yo todo me lo tiro per detrás.

Ahora estoy pasando una de crespas. Una gran dama se ha enamorado de mí y quiere jugar con un servidor a esconder espaldas. Yo estoy escamado, la buena verdad, pues jugando a damas siempre me toca el recibir. Se dice Pura y es casada con un tenedor de libros que está lleno de granos. El pobre siempre dice que su Pura por aquí, su Pura por allí; pero ella le ha hecho el salto con mí y dice que para comer no necesita el tenedor.

Ya cale, pues, que me enviéis fondos. Estoy más pelado que la punta de la... catedral... Si no hacéis algo por mí, soy al pote. Espavillaos, pues, que mi Pura tiene mal genio y si me a-pura, ¡qué mojado! No quiero ni pensarlo.

No hagáis como aquel Roca, que era tan duro de corazón, que desde entonces el corazón de Roca es sinónimo de cosa dura, como, por ejemplo, la cabeza de Salvatella, el hongo de Bartrina, mi hermanito...

BUENDIA Y GASSOL

GACETILLAS

Ya sabemos, y de buena tinta (a 6 reales la botella), de dónde caray ha sacado Qui-metero Montero aquello de la «Metija» de que tanto gasto hace en «El caduceu». Se lo dijo Capdevila, que tiene la obligación de inventar cada día tres palabras nuevas para La Veu.

Del hecho se ha dado cuenta al Juguado.

—Por excelente conducto (nada menos que por el conducto auditivo) sabemos que el doctor Canales piensa tratar en pleno Consistorio de la necesidad de que el Ayuntamiento ponga un impuesto sobre las enfermedades recreativas.

La enhorabuena a los afortunados papás. —En la calle de Plegamans se torció un pie, con aquella elegancia, la señora doña Micaela Faig de Cos, comadróna honoraria del Centro de Recaderos de Barcelona.

El precio del cubierto es de 12 pesetas.

—A un cura bízco del derecho y excelente filatelista, le birlaron ayer, por el procedimiento del gato, la funambulesca suma de 12 pañas.

Encontramos muy acertada la iniciativa.

—Los muchos amigos y admiradores y los amigos de éstos, obsequiarán el lunes con un banquete al aire libre (viva la libertad!) de 200 cubiertos (¡no iban a estar descubiertos!), al popular tocador de gramofón y notario jubilado dos Zacarías Loque Pudieras, con motivo de haber dado a luz su raspa un par de vistosos gemelos.

Lamentamos el percance.

NOTAS BIBLIOGRAFICAS

Han llegado a nuestra redacción, y nos hemos barrotado a correquita en Santa Madrona, los siguientes libros:

«Clara Boya», novela de costumbres paraguayas, con dos muertes (una natural), y un prólogo de Lola Membrives. Se vende al precio bien entendido de 6 peretas. Tomando dos, se regala un encendedor.

«Estudio sinerónico y analítico de los peces de colores», por el doctor Mata Faluga. Obra científica y estética, en que la moral más austera no se contradice con la coreografía moderna. Se vende mucho, pero nadie la compra.

«L'home astorat». No quiere decir esterado. Es un giro catalán «del que ara es parla». Se trata de una novela romántica que desahoga, porque hace llorar. Su autor, el poeta Jordi Extrems, ha sabido tocar una nota delicada, más que delicada, tuberulosa.

«El éter O. Géneo». Estudio de este nuevo gas, hecho con garbo y demás por el baritone Sagi Patilla.

GEOGRAFIA CONDENSADA

LOS MARES IGNORADOS

Los mares menos célebres, sin contar el Mar Esmagnum y el Mar Celino, son los siguientes:

Mar Sansrof.
Mar Ina, ¿dónde estás?
Mar Conigrama.
Mar Quina.
Mar Tirio de Amer.
Mar Marracho.
Mar Ron glacé.
Mar Tingala.
Mar Rano.
Mar Chanude.
Mar Silbac.
Mar K. Twain.
Mar... ¡prego de verte bueno.

LOS CABOS MENOS CONOCIDOS

Cabo de vela.
Cabo de cuota.
Cabo T. y Rovira.
Cabo Taje.
Cabo roma farem!
Cabo Rinot.
Cabo y Babo.

AGUAFUERTE

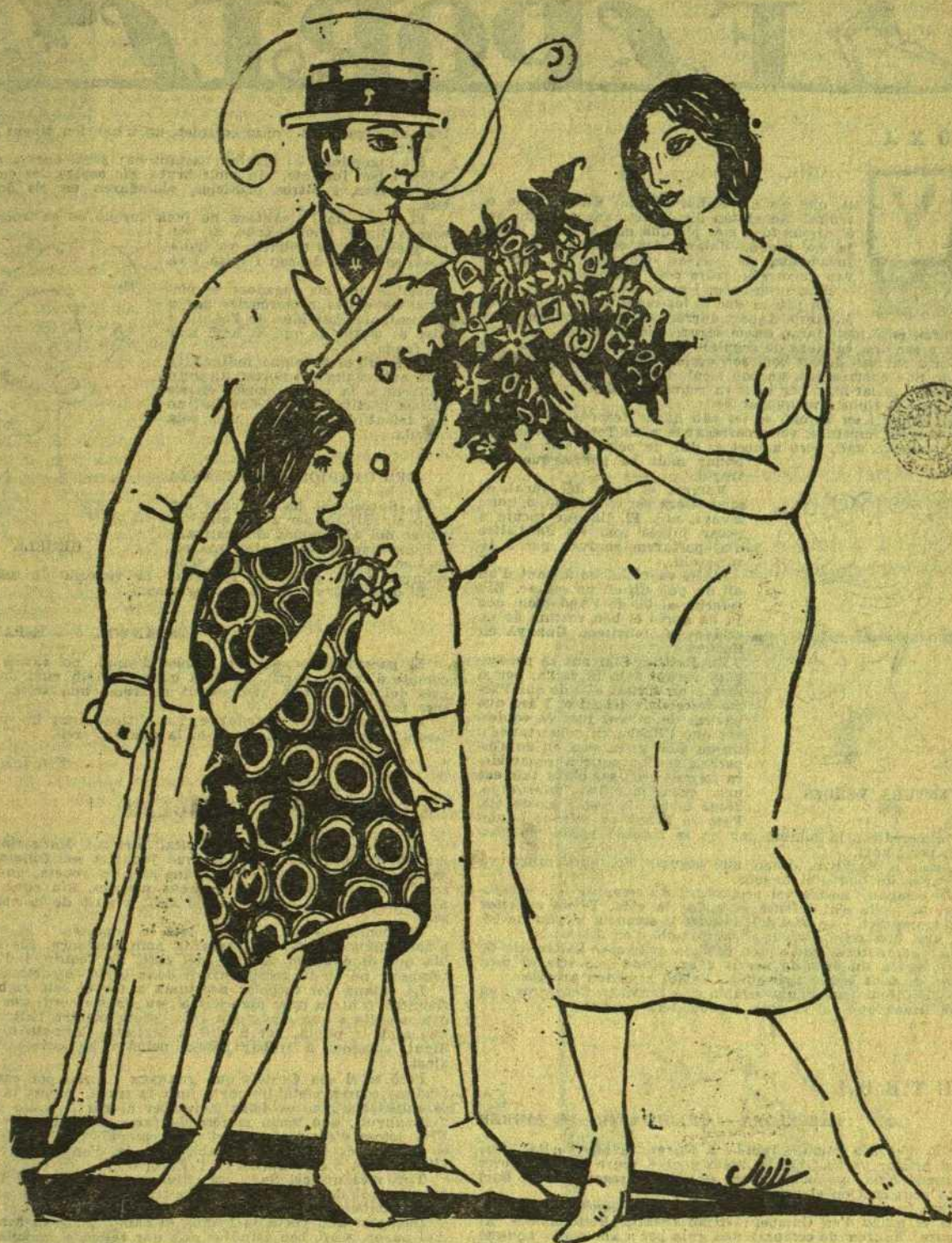
POESIA ULTRAISTA

Llueve xim xim...
tamborinada.
Hay fango paraguas
viento.
Llueve chaparrones
chubasqueros.
Los taxis trabajan.
Un chop. Otro chop.

El café se llena.
xim xim,
xim xim,
xim, xim...

!!!Gotes!!!

PALCAT SALSASIT

—Tenim una casa molt petita. Vivim els uns damunt dels altres.
 —Ara comprenc, mamà, per què el papà i la minyona estaven com estaven l'altre dia, que vaig mirar
 pel forat del pany!

ESPORT

BOXA

AJA, què els hi sembla? Tenim Kinké, o no en tenim? No varem dir la setmana passada que el dijous fóra més ple que mai l'Iris? Dones, ja ho veuen. Malgrat les malediccions i els juraments, els pacífics «vinyals» que pugnen van deixars'hi caure com a mosques.

Ara, prou còca, i anem al gra.

En primer lloc se les mesuren en Ripoll i en Montero. Aquest darrer, si segueix entrenant-se de ferm, però molt ferm, estem segurs que arribarà... si, arribarà a ser una cafetera de regulars dimensions. No direm que arribi a ser tan dolent com son germà, però potser una mica pitjor. Son contrincant, un bon xicot, de pasta de pa de pessic, convida a picar-hi, i per això va rebre de valent, però ell va aguantar el tipus i va quedar bé.

En Villar i en Torelló se les van haver després. El primer, que és molt impetuós, volia carregar-se a en Torelló en menys que canta un gall, però aquest és dur de pelar i s'ha de treballar molt bé per a que s'entregui.

Malgrat el fallo del jurat, el combat era per en Torelló, o, quan menys, nul. El dia que tornin a posar jutges com els de l'altre dia, portarem verdura per a tirar-los-hi.

L'Alis va trobar-se davant d'un ull de poll difícil de matar. Ens referim al fill de l'Anderson, que ja ha après el bon costum de no cridar; el felicitem. Guanyà en Gaston.

En Battling-Siki ens té preocupats durant tota la vetlla, per si serà o no veritat allò de què l'home descendeix del mico. I ara que parlem de micos, just és confessar que l'Hoché va emportar-se'n un de molt gros, puix ell no s'esperava trobar aquella repartidora davant seu; semblava talment una nova màquina (alemanya, desde luego) de pegar mastegots. Però en Frank va refer-se i tam-

bé va acreditar la marca, car no és manco; perdé, no obstant, per punts.

Quant a l'àrbitre, diuen que segueix bo, puix ningú va enterar-se de què n'hi hagués.

Un company nostre vol proposar-li de comprar una bunyoleria; tal volta s'hi defensaria millor la vida. Té un caràcter molt tranquil·let, i un ofici descansadet li escauria la mar de bé.

I ara, una recomanació al panxample d'en Juanito. Ja t'has enterat que aquell tablado grinyola? Laltre dia de poc li agafa un atac de nervis a un atleta que seia al meu costat, de tant sentir nyic-nyic... Veiam si el feu arreglar.

I fins dijous que ve, que sembla s'ho faran en Cañizares i en Miró. Diuen que val la pena i prometem anar-hi.

FUTBOL

BARCELONA — GRANDJANSKI, DE ZAGREB

Allò d'«agafa fama i fum-te a jeure», és ben veritat. Que en el primer partit hi anés molta gent a veure aquestes feres de Iugoeslàvia, conforme; però que en el segon dia hi hagi tanta gent com en el primer, vaja, *buenas!*

Però lo més bonic del cas és la tria de noms que ens endossa el mano d'en Gamper: «Gradjanski», «Boltclubben». Ai la mare! Hauré de comprar una guia per a anomenar aquestes clubs. De totes maneres, tenen un avantatge, perquè ensenyen de Geografia, i els bons socis del «Barcelona», si bé no saben lo que és un «off-side», ni un «penalty», saben almenys on és Zagreb, Viena, i Copenhague. No hi ha mal que per bé no vingui, com diu l'adagi castellà.

El primer dia, la pena va ésser de 5 tantos a 3.

El segon dia, de 3 a 0.

Va quedar demostrat que aquelles feres de Iugoeslàvia eren de lo més mansoi que corre, puix aquests resultats, obtinguts jugant el «Barcelona» amb l'equip dels dies de feina, demos-

tra que jugant tot l'onze complet, no n'haurien tingut ni per a aperitiu.

Els jugoeslaus ho aixafen bastant bé; però, encara que atlètics i ben formats, són molt bruts. Els copets, les empentes pel darrera i altres brutícies, abundaren en els dos partits.

El segon dia l'Alcantara no jugà perquè no es trobava bé, segons digué, i en Sancho, al veure quelcom a la tribuna, va indisposar-se també de cop i volta i va retirar-se.

Sembla que els jugadors es planyen de certes preferències per a determinats individus de l'equip, i això és motiu de què hi hagi mar de fondo.

En Sami està també indignadíssim, puix malgrat i portar un gran ballaruc a la cama, causat en els últims partits amb el «Sevilla», no ha deixat de jugar ni una sola vegada.

DEL CAMPIONAT D'ESPANYA

El «Barcelona» ha de jugar ara amb el «Gijón» per a les eliminatòries del campionat d'Espanya.

Diuen que la cosa anirà una mica forta, puix el «Gijón» està molt reforçat i té ganes de fer suar la victòria als catalans.

El dimecres vinent ja en parlarem.

ESPANYOL, 3 — ESPANYA, 0

El passat dimecres, per manca d'espai, no varem donar compte d'aquest partit, que fou guanyat amb molt de salero pels del «Real», que han volgut refermer una volta més la seva fama.

El «rojos» varen enfadar-se, i a última hora hi va haver «merderi»; fins va intervenir-hi la guàrdia civil.

PALLOFA

LA FULANA DEL FUTBOLER

Qui no la coneix? Es diu Pepita, Carmeta, Margarida o Pilar. No falta a cap partit en què jugui el seu fulano, i s'hi exalta i crida com un home, i fins amb sa veueta, que sobresurt d'entre el desconcert de veus maques, diu coses lletges al «referé» quan aquest no ho xafa a gust de la colla dels seus.

Els companys del futbolero tots la coneixen i la saluden, i fins algú s'arrisca a tractar-la amb confiança. Els hi sembla que és quelcom de tots, del club, de l'equip, i d'això el company no en té gelos, puix li dona certa importància.

La fulana del futbolero acostuma a fer el salt amb molta facilitat. N'hi ha prou amb què el seu «team» perdi uns quants dies seguits i que algú viu faci l'aleta mentre l'altre se les heu amb la pilota, per a que la Lluïseta, Carmeta o com se digui, comenci a trobar massa peludes les cuixes del seu xicot.

Però si el seu és dels que guanyen i tiren per campions, i adhuc cobren metàl·lic per a lluir la traca, llavors la fulana és entusiasta i no es deixa convèncer ni per la labia d'un de l'Espanyol, que tenen merescuda fama d'enreda-xicotes. No! Està joiosa d'ésser el capriç d'un campió, i sa presència en el terreny és tan indispensable com la d'en Gamper a cal «Barcelona», o en Matas a cà l'Europa.

Tira més un pel de... etc., diu un refrà. Ha fet fer més gols un pel de... etc., diem nosaltres, que totes les exclamacions incitadores del «soberano».

Davant que porta la fulana al camp, si no la fca fa un mal paper. Això, ben estudiat pels que tallen el bacallà en els clubs, podria ser un recurs força explotable.

TÓFUL

MUSIC-HALLS

Rien a signaler sur tout le front. El general Foch no hauria dit altra cosa si aquesta setmana s'hagués vist obligat a escriure el comunicat de music-halls. *Todo está igual. Parece que fue ayer.* Solament pot registrar-se com a nota extraordinària, el ball de la «Mi-Carême» celebrat al «Principal», a benefici de la Cooperativa de Periodistes, per a la construcció de periodistes o cases barates.

Hi acudiren totes les peixateres, carnisseres i verdures francas de servici. A la mitja hora, els palcos semblaven turonets de la muntanya pelada en un dia de merienda fraternal: un pa de crostons i una costella per barba. En Fernando va fer 90 pessetes de calaix. Una angleseta ens digué que sentia fortor de biftec; era dallonses de la mitjana.

Al «Royal» ha debutat la Elofranc, rumbista que marreja de tanta agitació umbilical. Fa rodar el cap. Té set mugaronets de repuesto per si en perd algun.

També hi ha tornat la Garzon, que completen el programa amb la Norma. En Tomàs està d'enhorabona.

S'ha despedit del «Folies Bergère» la Hispania, trio que no és cap marca d'automòbil ni de pel·lícules. Ahir havia de debutar el «Trust Thalia», ja conegut i aplaudit a casa nostra. L'Alcaraz segueix amb gran èxit les seves brillantíssimes sessions.

Al «Monte Carlo», la Nita Cora i la Ibelty, amb la Fi-Fi, la Niña Alhambra i la Lina Coello, fan les delícies de la concurrència, tan nombrosa com distingida.

A l'«Alcázar» han tornat a començar els vodevils. Ara fan «Una injecció de suero», que n'hi ha per treure el sanglot. Ah! La que treu el sanglot és la Lolita Duran, que està obtenint cada dia més èxit.

A l'«Edèn» hi ha debutat l'Agelma d'Artés, que també està donant el cop.

A l'«As» segueix la mandanga amb la Tereseta Pons, que es despedirà un d'aquests dies amb gran festassa. També varen despedir-se el diumenge aquelles dues cosinetes malaguenyes del «Trio Sazo», que han sembrat la discòrdia entre els del proscènic. Debutaren al «Folies» ahir, dimarts.

El «Català» segueix essent el lloc de reunió dels marins de totes les nacions representades en la Conferència de la Pau i el cabaret de Barcelona on s'hi fa més mullader. Quant a dones, demanin, triïn i remenin, que mai s'acaben.

Un altre aconeixement de la setmana fou el ball dels Figuers a «La Bohèmia», però amb aquest fred no hi hagué gaire caliu, i els figuers i les figaïres varen fer figa.

Això no vol dir que no estés força animat, malgrat no haver aconseguit l'èxit brillant d'anys enrera.

I prou, perquè si bé he dit que no hi havia res d'extraordinari, com que aquesta setmana he anat a tot arreu, m'he enterat de tot una mica. Però, al fi i al cap, res d'extraordinari.

CARNAVALESCA

Lo que anem a contar va succeir amb motiu d'un *asalto* que es celebrava en una casa particular un dels primers dies del passat carnaval.

Era poc després d'haver-se celebrat l'imprescindible «ressopó».

Havent sentit que en un grup que teníem allí a la vora nostre discutien amb molta animació, vàrem atansar-nos-hi.

Estava format per quatre o cinc nenes d'aquelles de *déjame encender* i altres tants del sexe

lleig, que bastant «encesos» estaven ja. Escollàrem la conversa:

—El que jo els asseguro és que, si vénen a passar la tarda a Terrassa, es divertiran molt, doncs aquest any tinc entès que es farà una rua com fa molts anys no s'ha vist. Demés, crec que hi haurà moltes carroces, algunes d'elles de molt bon gust artístic.

—Escolti—diu una de les noies:—vostès no van a cap, de carroça?

—Oh, sí!—respon un altre.—Nosaltres anem a la del «Gran Casino».

Aquí es van estendre explicant detalls de la matèria. Varen contar que la dita carroça representaria la Font del Gat, i que dels que en formessin anirien uns quants disfressats de «raspes» y els altres de «caloyos». A l'arribar a aquest punt de la conversa, una d'elles, que fins ara havia restat callada, preguntà, dirigint-se a un d'ells:

—Vostè, de què va disfressat?

—Jo aniré de «caloyo».

—I vostè—dirigint-se a un altre,—com anirà demà?

El que havia d'anar vestit de raspa, li va semblar poc fi aquest mot, i va respondre sense pensar-s'hi gaire:

—Jo, demà, aniré de senyora.

Els restants nois esclafiren en una rialla.

—Es bonic aquest panorama de la Font del Cuento...
—A mi, Maria, treballar el cuento m'agrada molt.

BARRILA MUNDIAL

EL SUPER-«DREADNOUGHT» FANTASMA

El Parlament d'Haití votà un crèdit per a la construcció d'un super-«dreadnought» modern, l'artilleria del qual es disparés per la culata. Però els crèdits acordats no eren suficients.

Anglaterra, per aquella quantitat, els donava una barcassa... Després de moltes gestions trobaren a Ginebra un manyà que s'encarregà de construir el cuirassat, pagable a 25 francs setmanals.

La construcció del «Toussaint Louverture» fou llarga, i quan estigué acabat, Haití envià a Ginebra la tripulació, manada per un almirall, amb 300 almiralls de desembarc i un almirall-cuiner a la cuina.

El vaixell va ésser botat a l'aigua entre aclamacions de la població... però...

Des d'aquella data a Haití esperen el seu formidable cuirassat en va.

El «Toussaint Louverture» roda, cercant la sortida, pel llac de Ginebra, sense trobar la ruta que el porti al seu país.

(De Pierre Mac Orlan.)

ELS POLVOS

Ell contempla a ella, que s'està empolvant davant del mirall amb aquella afició.

—Saps què penso?—li diu.

—Què?

—Que... què faries tu si no tinguessis polvos?

—Això et fa pensar? Ves què faria! Te'n faria anar a buscar!

(De Sans Gène.)

INDIFERENCIA

Parlen dues senyores joves en un ball.

—I aquell jove que tant t'engrescava l'any passat?

—Psè! Ja m'és del tot indiferent!

—Vàreu renyir?

—No! Ens vàrem casar!

(De Le Regiment.)

L'OSTRA I ELS PLEDEJANTS

El fet va passar en una estació balneària.

Dos banyistes es passejaven per la platja, quan tots dos alhora s'adonaren de què a terra hi havia una ostra.

Tots dos, golafres, s'ajupiren per a collir-la i l'agafaren al mateix temps.

Qui devia menjar-se-la?

Greu conflicte!

—Es meua!—deia l'un.—Jo l'he vista primer!

—No. He sigut jo! Em pertany a mi!

Anaven a fer-s'ho a bufetades, quan passà per allí en Perrin Dandús.

—Atureu-vos!—els digué.—Jo us posaré d'acord.

I rient de bona gana, tot recordant una cèlebre faula, obrí l'ostra, donà una closca a cada u i engolí lo mençivol. *Tableau!*

Els banyistes estaven furiosos. De sobte un d'ells exclamà:

—Ai carai!

Acabava de descobrir una perla en la seva closca.

Instruït per l'experiència, no va voler noves discussions. La portaren a un joier i la vengueren i es partiren els 400 francs que els en donà.

Amb aquells diners, a la nit, en el joc, en guanyaren un grapat de mils, i avui ambdós són propietaris.

I lo més divertit és que, com que era un mes sense «R», l'ostra va produir a en Perrin Dandús un tifus que el portà al calaix.

Perquè després es faci cas de les faules!

(De Rodoff Bringer.)

LA PELL D'EN BLOCH

El comte de X... era l'amant de Mme. Bloch. El comte havia promès a Mme. Bloch regalar-li una formosa pell, de 10,000 francs.

El comte no sabia com fer-s'ho per a fer el regal. Què pensaria en Bloch veient portar a sa muller aquella pell per ell desconeguda?

El comte trobà, a la fi, un mitjà.

Era del mateix Círcol que en Bloch. Un dia se li acostà amb la pell sota el braç, i li digué:

—La teva dona, Bloch, tenia un bitllet d'una tòmbola que ha sortit premiat. Li ha tocat aquesta bonica pell. Vols donar-la-hi?

—Amb molt gust!

A l'endemà en Bloch cridà a part al comte de X... i li digué:

—Sobretot, no li diguis res a la meua dona de què ha guanyat la pell...

—I això?

—L'he regalada a la meua *querida!*

(De Jules Moy.)

REMEMBRANCES

Un marit i muller conversen, de viatge.

—Te'n recordes, Adolf, de què aquí, en aquest poblet que ara travessarem amb el tren, ens hi vàrem conèixer?

—Calla, per Déu! No oblidis que estem fent un viatge de plaer!

(De News Wiener Witzblatt.)

—No estava arrestat el teu quota?

—Sí, però crec que la capitana l'hi va fer aixecar.

—La dona és com una pipa. No se sap si és bona fins que s'ha fet servir.

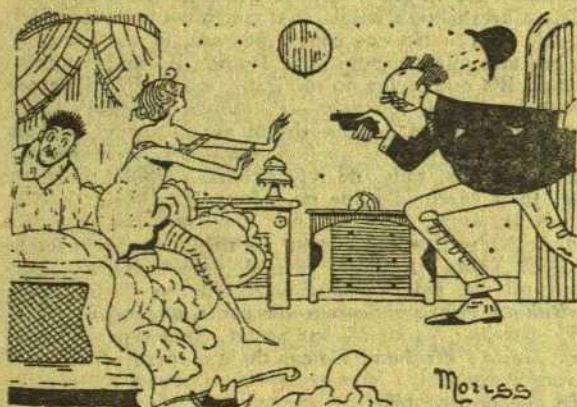
(De *Le Journal Amusant*.)

—Com! Has passat així el corredor? Què t'ha dit la portera?

—Res. He fet com si no la conegués.

(De *Ruy Blas*.)

—No tiris, marit meu! No facis soroll, que l'amo ens freuria del pis!

(De *Ruy Blas*.)

—Trobo el teu vestit massa escotat.

—Més ensenyaria si fos dida!

(De *Le Journal Amusant*.)

LES PILOTES

*** De *La Vanguardia* del 14:

«Joven con familia, sin vicios, buena camarera, se casará con señorita, mejor si vive en torre o casa campo.»

Ho han entès? No? Nosaltres tampoc.

*** De *La Voz*, de Madrid:

«Se dan lecciones de francés y se toman de italiano.»

Mau!

*** Unes quantes xafarderies de *La Vanguardia*:

«Falta payés, cavador, robusto, jornal pesetas, todo el año cerca Barcelona...»

«Necesito piso de 50 a 75 pesetas alquiler, gratificaré con oo pesetas a quien me lo proporcione.»

«Joven se ofrece Srta. de compañía o Sra. o Srta.»

*** Un altre anunci de *La Vanguardia*!:

«Falta noi de 4 anys per a recados i repart. Etc...»

Se'ls perdrà.

*** Encara més de la mateixa procedència:

«Precisa muchacho para recados, ganando o ptas. Buenas referencias.»

Es tot un sou!

*** Demanen padrina de guerra, pel nostre conducte, els soldats del batalló d'Alcàntara número 58, 4.ª companyia, que al Marroc se les heuen amb els moros, Salvador Guixà, Eduard Galés, Eduard Sabaté, Miquel Casas, Sebastià Marsal, Octavi Canals, Joan García i Eugeni Tossal.

Al tanto, doncs, damisel-les de bon cor.

*** Una d'espataarrant de *El Diluvio*:

«Dicen de Tarragona que don Cristóbal Roig, propietario de una máquina de aserrar, instalada en la calle de la Misericordia, fué alcanzado por dicha máquina, que se le llevó la mano derecha, dejándole solamente el dedo pulgar.»

Amb que se li devia aguantar el dit gros?

QUAN és Carnaval, en molts pobles de la regió valenciana hi ha el costum de tirar a l'olla una mena de pilotes fetes amb pa, com més grosses millor, i en certa casa en què l'home era molt aficionat, no sols a menjar-les sinó també a fer-les ell mateix, un dia que s'estava a la cuina acabant d'amassar-ne unes quantes mentre les altres si li anaven coent, hi entrà la seva muller, qui, tement que s'agafessin les que estaven al foc, anà per a donar-los-hi un tomb amb la cullera, però l'home, gelós del seu treball culinari i no volguent que ningú més que ell hi prengués part, li digué:

—Che!... Toca, toca... No em remeneches les pilotes, que em faràs eixir lo suc...

A lo que ella li contestà:

—Si no te les remenecho, se t'agarran al cul... home, i no voldran per a res!...

CORRESPONDENCIA

El cafeter de Collblanc: Ja s'han publicat tots dos.—R. Ferrer, Cisquet de la Llarga, F. G., Pepito Meh Ando Tit o Leta, Gonococo, Caixó, El noi, Cal-ent, Tito de Arenys: Rebutts els seus treballs.—Cof de puny: Ni amb recomanació d'en Bertran i Musitu.—Resolis i C.: Aniran.—El Pepet del Carril II: Ens fa patxoca el conte. Lo altre, quan vostè hi va nosaltres ja en venim.—Helius: Ja està llest? El felicitem. Pot seguir enviant... però no glossaris! Els calendaris estan del tot exhaurits.—Tòful i Pelut: Hi ha bo i dolent, per a tots els gustos.—Tarot: Molt bé, com de costum.—Cap gros: No ens ha fet riure. Som molt difícils nosaltres.—Caraglio encantato: No fa pas vuit anys que s'ha publicat. Vostè bada.—Carretó amb rodes: És una bona troballa. Mercès.—J. R. T.: No ens convé, per ara, la seva proposició, per una pila de raons.—F. Sentis: La majoria estan agotats. Els que tenim no són gaire vells.—Beu-i-mama: Arregladet farà el seu goig.—P. Punyal: Cregui'ns: es-crigui-l'hi a ella, i no ens vingui amb cançons.—Khandel-la: No tot, però sí un bon tros.—Un ferroviario geronès: Entra al taller de reparacions.—Tofolet: No, senyor. Ja li varem dir que no.—Lluc M.: Veu? Això ja és més enraonat. S'ha de tenir corretja.—Un pagès de Llinàs: No sé pas què hi veu. És més vell que el fer de cos.—K. Katua: El ninot és molt dolent. No s'hi guanyarà pas la vida.—Rec Hasens: I un be negre!—K. Rallot: N'hi publicarem un per a que no es desesperi.—Cunitu: Va al Museu Secret. Serà espataarrant.—Pura, Casta i Virginia: De cap de le maneres. Som mas- sa vergonyosos.

En queden una pila.

VIAS URINARIAS IMPUREZAS DE LA SANGRE DEBILIDAD NERVIOSA

BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE
DICHAS ENFERMEDADES, GRACIAS
AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIEN-
TO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médi-
cos que los conocen y merecen la absoluta confianza de to-
dos los que los han usado, pues unánimemente reconocen
que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante
mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resulta-
dos ineficaces o nulos, mediante los Medicamentos del Dr. Soiv-
ré se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS:

Hemorrágica (purgaciones) en todas sus manifestaciones,
nefritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gonorrea, etc., del
hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis,
cervicitis, flujo, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes
que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS
del Dr. Soivré. Los enfermos se curan por sí solos, sin inye-
ciones, lavados y aplicación de sondas y bujías, etc., tan
peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico,
y nadie se entera de su enfermedad. — VENTA, 5 PSETTAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE:

Sífilis (avariosis), escomas, herpes, sínceras varicosas (lagas
de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas acné, urti-
carias, etc., enfermedades que tienen por causa humores,
viejos e infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes
que sean, se curan pronto y radicalmente con las PILDORAS
SANGUÍFUGAS del Dr. Soivré, que son la medicación depura-
tiva ideal y perfecta porque actúan regenerando la sangre,
la renuevan, aumentan todas las energías del organismo
y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las
sínceras, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mu-
cosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., que-
dando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y
espeso, no dejando en el organismo huellas del pasado.
VENTA, 5 PSETTAS FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA:

Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas,
spermatorreas (pérdidas seminales), cansancio mental, pér-
dida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad mus-
cular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos
nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la
Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes
que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAN-
DAS PILDORAS del Dr. Soivré. — Más que un medicamento,
son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sis-
tema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la
juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para
recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar
hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor
sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PSETTAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.,
Montaña, 81, Barcelona. — VENTA: Segalá, Rambla de las
Flores, 14; Farmacia Gelert, Princesa, 7, y principales far-
macias de España, Portugal y América.

TISANA PUIG (Antiblenorrágica)

Tratamiento eficaz para la total curación en pocos días
de la BLENORRAGIA (purgaciones) y demás dolien-
cias del aparato génito-urinario. VENTA: Dr. Ferrer-
Egalá, Farmacia de la Cruz, «Salus», Viuda de Al-
sina, Francisco Puig, y demás Farmacias. Barcelona.

PELL - SIFILIS - VENERI

Instituto Uro-Dermic del doctor MONTANA
Especialista de los Hospitales de París y del de la
Santa Cruz. — SANT PAU, 28, PRINCIPAL, 2.ª

SELLOS OSSA. Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA
(purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias, por
rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase
de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis.

Se vende: F. Viladot, 2, calle Cataluña, 56; Salas, Fontanella, 7; Dr. Paré, Rambla del Centro, 37. Preparados por
el Dr. S. Miró, Plaza Comercial, 3, Farmacia.

CONSULTORI POLICLINIC

ARIBAU, 30, PRAL. - De 11 a 14 y de 6 a 8

SIFILIS - VENERI - PELL - IMPOTENCIA

Aplicació económica del 606 i 914

Abonaments setmanals, 5 pessetes

SULFURETO CABALLERO

PRODUCTE PATENTAT CONTRA LA SARNA (RONTA)
Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts.
Desconfieu sempre de les imitacions. - Comte de l'As-
saut, número 86, Barcelona, i Centres d'Espeficac.

CALCETINES REFORZADOS

LEGÍTIM NEVERRIP (fabricación alemana)
Mata-cabras RAPID. La ruina de los pastores. A la
primera vegada, R. I. P.-LA MUNDIAL, Espalter, 6.

TALLERES DE FOTOGRAFIA "ARRAUT"

BUENSUCESO, 7, 1.ª. — BARCELONA
Trabajos de laboratorio para aficionados. Revelar,
copiar y ampliar toda clase de fotografías. Reforzar
y rebajar negativos. Coloración de positivos en papel
o cristal por medio de virajes. Positivos esteoscópicos
en negro y sepia (alpha).

BIBLIOTECA PAPITU

ARXIU DEL BON HUMOR I DE LA BARRILA
Cuplets del «Papitu» (sèrie quarta). . . 0'25 ptes.
Cuplets del «Papitu» (sèrie cinquena). . . 0'25 »
D. Jaume el Conqueridor (segona edició). . . 0'25 »
Mondlegs Papitescos. 0'25 »
Contes de la vora del llit. 0'25 »
L'apotecari brut. 0'50 »
D. Pere d'Aragó 0'50 »
Astracància superfina. 0'50 »

Queden 12 exemplars del llibre raríssim i buscat EL
MUSEO DE NAPOLES. Llibre d'idolatria dels or-
gues genitals. PREU: 10 PESSETES.

ELS VODEVILLS CATALANS

La Pitets se'ns ha casat
Les filles de Venus
Capeu marit
Cuida't de l'Amèlia
L'aixeca-dones
El suplí de Tàntal
SON A PESSETES 0'50

CLÍNICA L. B. SALIETTI

RONDA DE SANT PAU, NUM. 2, 1.ª, 1.ª
Solament per a persones de posició i compromís. —
Tractaments de lo més modern. — Hores de visita:
de 7 a 9 del vespre.

—Després la portaré al cine.
 —No hi cabrem!
 —No s'apuri. Molt serà que no la pugui ficar dins!